

280251

3036 July / Central University Library

Biblioteca Universitaria "Regele Ferdinand I"
Cluj
Nr. 217 / 39
EX. 189451

1938
280251

Janer de argint

Un arhitect se plângea că mulți dintre clienții săi vin la el ca să le facă un plan pentru casă, numai spre a-i da ocazie să descopere foarte repede că ei au și făcut planul mai înainte. Același lucru se întâmplă adesea și cu noi când venim cu vieața noastră la Marele Arhitect. Noi îi cerem înțelepciune și călăuzire, dar am și plănuit deja cum să clădim viitorul nostru și cum să umblăm în viață. Astfel că nu căutăm calea Sa, ci aprobarea Sa pentru calea noastră.

***

Este imposibil să ne uităm în cazanul de oțel al unei locomotive spre a vedea câtă apă conține. Dar pe peretele din afara acestui cazan este fixat un aparat prevăzut cu un tub de sticlă, care servește de măsură. Cum stă apa în acest tub, așa stă și în cazan. Dacă tubul este plin pe jumătate, și cazanul este plin pe jumătate; dacă tubul este gol, și cazanul este gol. Poate și-ar pune cineva întrebarea: De unde știu eu că iubesc pe Dumnezeu? Eu cred că-L iubesc, dar vreau să știu. Priviți la măsură. Iubirea față de aproapele vostru, este măsura iubirii voastre față de Dumnezeu.

***

„Când Scott, faimosul explorator antarctic, adresă un apel după bărbați pentru primejdioasa lui expediție”, zice Robert H. Glover, „mii de inși au răspuns la invitație. Oamenii s'au grăbit să-și asigure un loc fără condiții și fără rezerve. Și toate acestea pentru ce? Pentru o întreprindere care promitea unele greutăți și suferințe

„Dar infinit mai mare decât Scott este Acela care ne chiamă prin cuvintele: „Dacă vooiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să-Mi urmeze”. Întreprinderea Sa misionară a fost totdeauna însoțită de neplăceri, lipsuri și primejdii, și a căuta cineva să dea laoparte aceste trăsături din ea, ar jefui-o de ceea ce este însăși esența ei și de ceea ce îi dă cea mai înaltă valoare. Sacrificiul este sufletul misiunilor”.

***

Acum câțiva ani un vapor transoceanic a eșuat pe o stâncă primejdioasă de lângă coasta Novei Anglii. Paza de coastă este bine întărită în locul acesta. Oamenii gărzii au plecat în ajutorul naufragiaților sub conducerea unui bătrân marinar încercat, dar având și câțiva tineri fără experiență în echipaj.

Coperta: Sub hlamida de nea.

Unul dintre cei mai tineri se întoarse cu fața galbenă spre căpitan, zicând: „Domnule, vântul bate spre larg, și valurile au aceeași direcție. Noi putem să mergem în larg, dar împotriva unui așa vânt și unor așa valuri nu putem să mai venim niciodată”. Dar căpitanul zise cu hotărâre: „Desleagă barca. Trebuie să mergem. Nu e nevoie să venim înapoi!”

***

Într-o seară când mă întorceam spre casă dintr-o vizită făcută unor prieteni ai mei, am văzut o vrabie aruncându-se cu iuteală încoace și încolo după un fluturaș care sbura în văzduh. Ea sălta și cobora, când sus, când jos. Un automobil trecu cu mare iuteală, și puțin lipsi ca pasărea să nu fie izbită. Ea continuă să urmărească fluturașul până când veni un alt automobil în goană ne bună. Am văzut fluturașul sburând mai departe în salturi neregulate, dar vrabia dispăruse. Unde? — Când am trecut mai departe, taina s'a deslegat. Ea zăcea moartă în mijlocul străzii!

Nu m'am putut opri să nu mă gândesc la mulți tineri cari fac același lucru, alergând încoace și încolo, încercând aceasta și aceea, căutând ceea ce este în lume, căutând zadarnic mulțumire. Calea aceasta înseamnă moarte. Siguranța și mulțumirea sunt numai în „a trăi pentru Isus”.

***

Într-una din zile aflându-mă la un pictor, am văzut pe masa sa de lucru niște pietre foarte viu colorate. L'am întrebat pentru ce servesc. Spunea că servesc ca măsură pentru ochii lui. Lucrând prea mult în colorii, simțul său de deosebire a colorilor se slăbea cu încetul, dar având în față o culoare curată, simțul colorilor era întărit. Tot așa face și muzicantul când lovește cu diapasonul său ca să ia tonul exact. Pentru ca și lucrarea și vieața noastră în genere să fie acceptabilă, trebuie să luăm mai întâi tonul, să ne ridicăm la un ideal de vieață curată și nobilă.

***

Un misionar din Turcia dorea să învețe pe un grup de oameni adevărul învierii lui Isus. El zise: „Cu ocazia unei călătorii am ajuns la o răspântie. Am căutat pe cineva care să-mi arate drumul cel pe care trebuia să merg, și am găsit doi oameni, unul mort, și celălalt viu. Pe care din cei doi trebuia să-l întreb: pe cel mort, sau pe cel în vieață?”

„O, fără îndoială, pe cel care era în vieață!” strigară ascultătorii.

„Atunci”, zise misionarul, „de ce mă trimeteți la Mohamed care este mort, în loc să mă trimeteți la Hristos, care trăiește?”

***

În situațiile înalte ca și cele mai de jos, onestitatea caracterului aduce încrederea. S'a zis despre împăratul Alexandru I-ii al Rusiei că avea un caracter care făcea cât o Constituție. În vremea războiului Frondei, Montaigne fu singurul din gentilomii francezi care n'a fost silit să se baricadeze în castelul său — și se spunea de el că cinstirea, ce-o inspira caracterul său, prețuia mai mult decât un regiment de artilerie.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Giânduri de Anul Nou

M. Manea

Incă o filă din marele album al vremii a fost întoarsă. Incă un an, aproape pe nesimțite, s'a scurs în imensul ocean al veșniciei, pentru ca altul să-i urmeze. Anul care a trecut a fost însoțit și el de multe ne cazuri, suferințe de tot soiul și mai puține bucurii. De aceea, în loc de sentimente de părere de rău, mai de grabă ne simțim ușurați, gândindu-ne că anul cel nou ne va aduce zile mai bune, mai vesele și mai senine, decât cele cari s'au dus. Potrivit acestor speranțe optimiste, fiecare an este întâmpinat cu urări de bine. Din cele mai vechi timpuri, oamenilor le place să creadă că durerile și ne cazurile rămân în urmă, iar bucuriile și fericirile sunt înainte. Dintr'un anumit punct de vedere așa stau lucrurile, dacă luăm în considerație cele spuse la Sfânta Carte, unde se vorbește despre înnoirea tuturor lucrurilor, despre epoca aceea când nu va mai exista durerea, suferința, moartea și ne cazurile pe cari le întâmpinăm azi pe acest pământ.

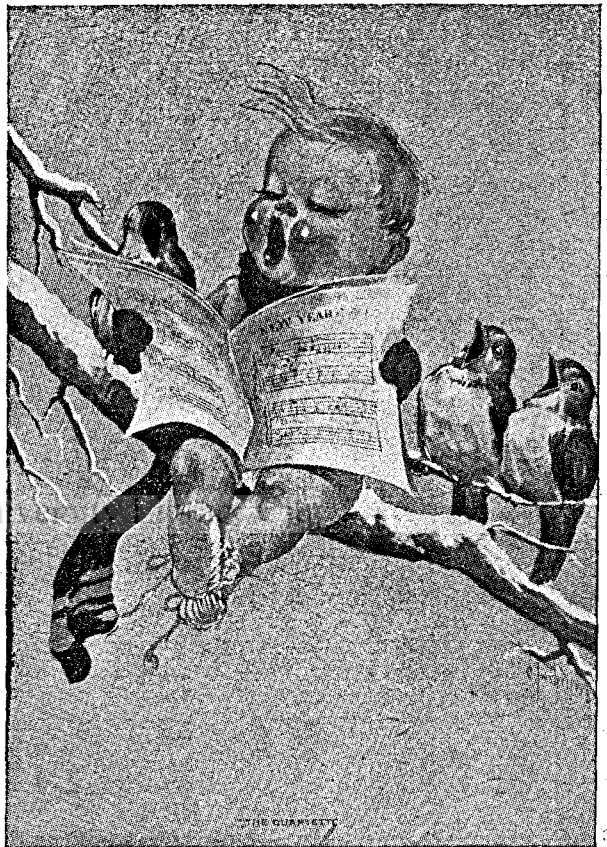
Anul cel nou este gata să înceapă, aducând cu sine întâmplări mai bune sau mai rele — întâmplări ce sunt ascunse de ochii muritorilor.

Aruncând o privire retrospectivă asupra anului ce s'a scurs, multe gânduri se desprind din mîntea noastră, unele mai însemnate decât altele.

Anul poate fi comparat cu o carte ce are trei sute șasezeci și cinci de file, pe

Imnul fericirii!
Quartet

cari fiecare din cei ce locuiesc acest pământ este chemat să le scrie. O filă, îndată ce a fost scrisă, este întoarsă și sigilată, așa că nimeni nu mai poate rechema la ne ființă cele scrise, după cum nimeni nu mai poate reduce la neexistență faptele săvârșite într'o zi. Care este natura faptelor noastre făcute în zilele din timpul anului trecut? Că-am scris noi în această carte? Am dori noi ca cineva să deschidă această carte și să citească acolo istoria faptelor noastre? Cred că mulți ar dori ca unele file, dacă ar fi posibil, să dispară din această carte. Dar este Cineva care o are în stăpânire și la un timp anumit, toate faptele noastre

vor fi numite cu numele lor adevărat, căci, așa cum zice Evanghelia, „toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata, după binele sau răul pe care l-ar fi făcut când trăia în trup”.

Anul mai poate fi comparat cu o galerie cu trei sute șasezeci și cinci de tablouri, pe cari noi am fost chemați să le pictăm. Pe fiecare dintre ele este zugrăvită în mod exact imaginea caracterului nostru. Ce zici, iubite Cetitor? Ai avea plăcerea ca aceste tablouri să fie expuse în văzul tuturor, spre a fi privite și examinate de alții? Sau de unele dintre ele

te-ai rușina și ai dori să rămână ascunse și tănuite? In unele din aceste tablouri se poate vedea clar cum am ofensat pe Dumnezeu, cum am jicnit pe semenii noștri, ori am făcut alte fapte de cari am dori ca nici noi să nu ne mai amintim, și nici alții să nu știe. A stat în puterea noastră să făptuim bine sau rău, potrivit cu trăsăturile noastre de caracter, manifestate în fiecare zi. Ce fel de maeștri am fost?

Putem compara anul și cu un buchet alcătuit din trei sute șasezeci și cinci de flori, pe cari fiecare dintre noi a fost chemat să le culeagă din grădina vieții sale. Să ne gândim că acest buchet trebuie să-l prezentăm Maestrului nostru Isus Hristos, care și-a dat viața pe cruce pentru mântuirea noastră. Ce fel de flori am pus în acest buchet? In anul care a trecut am trăit, poate, unele zile, despre cari am putea spune că nu sunt chiar flori mirositoare, plăcute, ce ne-ar putea face onoare prezentându-le și altora; ci mai de grabă sunt spini și mă răcini, cari nu numai că nu ne atrag, dar sunt cu totul respingătoare prin înțepăturile lor. Ce fel de grădinari am fost și ce a produs grădina vieții noastre în anul trecut?

Fiecare zi din an poate fi comparată cu o plăcă, pe care s'a imprimat în mod exact tot ceea ce am vorbit, toate cuvintele noastre, fie bune, fie rele. Dacă ar fi posibil ca un aparat să redea tot ce

am vorbit în fiecare zi, am simți plăcere ca cele vorbite de noi să fie redată în auzul tuturor? Intre cele vorbite s'ar putea găsi cuvinte de cari ne-am rușina în prezent, — cuvinte cu cari am întristat pe părinții noștri, pe semenii noștri sau pe Dumnezeu. Chiar dacă cele vorbite sunt azi de domeniul trecutului, va veni un timp când ne vom da seama de ele. „Vă spun că în ziua judecării, oamenii vor da socoteala de orice cuvânt nefolositor, pe care îl vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit”. Căci din cele vorbite, ca și din orice faptă, se poate vedea caracterul fiecărui om. „Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui”.

Cele trei sute șasezeci și cinci de zile au fost tot atâtea ocazii de a face un bine celor ce au avut nevoie de el. Poate

că am întâlnit săraci, văduve, nevoiași, bolnavi ori alți suferinzi. Am folosit noi ocazia de a le veni în ajutor? La fiecare pas întâlnim bolnavi la corp și la suflet. Ce am făcut pentru alinarea suferințelor lor? Am lucrat noi în așa fel ca să le ștergem lacrimile, spunându-le un cuvânt de mângâiere și de îmbărbătare, care să aducă nădejde în sufletul lor? Sfânta Carte ne spune că la ziua cea mare a răsplătirii celor drepți, Dumnezeu va ține socoteală de toate aceste fapte de binefacere.

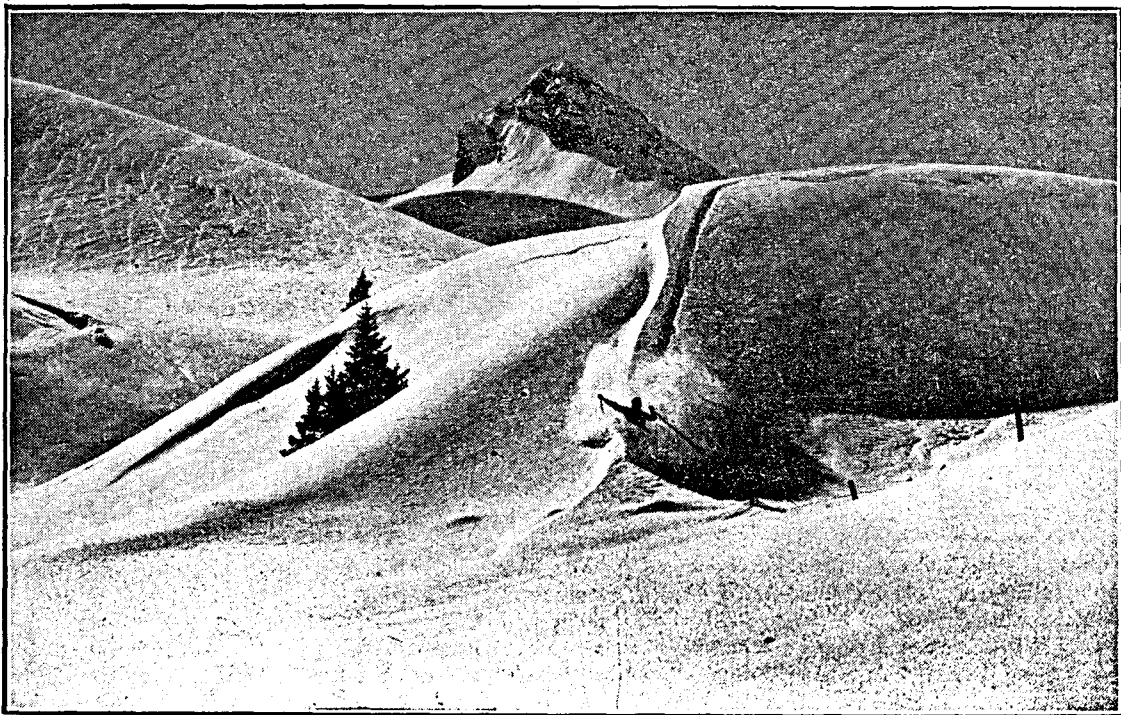
Multe alte gânduri s'ar putea desprinde din mintea noastră, meditănd la anul care a trecut, însă din toate cele trecute am putea să tragem învățătură pentru viitor.

Anul cel nou să ne aducă gânduri noi, aspirațiuni noi, o inimă nouă, și întreaga noastră ființă să devină nouă, spre a putea fi pregătiți pentru fapte mai bune decât în anul trecut. In preajma anului nou mulți iau hotărâri de îndreptare a vieții de până aci, dar din nefericire acestea rămân în domeniul idealului. E bine să treacă la fapte. Numai atunci hotărârile au valoare.

Urăm pe această cale „An nou fericit” tuturor cetitorilor „Amicului Tinerimii” și le dorim prosperitate în cele bune.

M. Manca

~~~~~
Sburând peste culmile inzăpezite.

Puterea unui imn

Sunt mulți ani de atunci. În Texas, nu departe de malurile frumosului râu Llano, un misionar pionier, având cu sine cartea de cântări, orga, trompeta, și pe soția și pe fiica sa, merse în orașul New Albany, își întinse cortul și începu să conducă o serie de adunări de redemptare.

New Albany era unul din acele orașe unde bărbații sunt curajoși, iar femeile virtuoașe. Și unii și alții erau obișnuți cu vremuri furtunoase, cu lupte sălbatice, și cu încăerări fatale. Furtul de cai era o afacere foarte rentabilă; jocul era petrecerea obișnuită; hoții de vite erau membrii cu vază și conducători ai societății. Codul de onoare era: „Să nu fii prins”. Multe neînțelegeri se terminau la tribunal cu... gloanțe.

Cu ochii mei am văzut șasesprezece oameni îndrăzneți cum s'au încăerat într-o luptă pe viață și pe moarte, piept la piept, întrebându-i puști și revolvare. Patru din ei au rămas morți pe câmpul de bătaie, al cincilea a murit la scurt timp după aceea. Am văzut oameni fieroși de felul acesta intrând călări în cărciumi pline de lume, silindu-și armăsarii să-și pună picioarele dinainte pe tejghia și să bea o sticlă de bere împreună cu stăpânii lor. Incepeau apoi să împuste lămpile, să ciuruiască cu gloanțe oglinzile scumpe, și să scoate strigăte.

Velnițele de contrabandă, unde se fabrică rachiul gălbui, erau răspândite în mare număr pe dealuri și văi. Totdeauna o bandă de desperado (smintiți) forma partidul conducător în regiunea aceea.

Aceasta era starea de lucruri pe care avea s'o întâmpine tânărul misionar cu familia lui în orașelul New Albany.

Timp de zile și săptămâni el predică și se rugă, în vreme ce credincioasa lui soție conducea corul și cânta cu instrumentele muzicale, făcea vizite din casă în casă, ajuta pe cei bolnavi, ținea lecturi biblice, și răspânda literatură. Cortul era plin în fiecare seară, cea mai mare parte dintre ascultători având revolvare cu șase focuri și cingători cu 44 de cartușe încataramate la brâu.

În a treisprezecea zi a adunării, aproape de încheierea predicii, misionarul părea a fi descurajat. Niciunul nu răspunsese la solia ori la îndemnul său. În turburarea sa se întoarse și ceru soției sale și corului să cânte neuitata cântare „Unde îți vei petrece veșnicia?” Erau

cincizeci de membri în corul acela, având cu toții dorința arzătoare de a cânta. Au cântat cu curaj și convingere, și s'a întâmplat ceva, — ceva ceea ce poate nu voi mai vedea niciodată.

La terminarea cântării se făcu tăcere în cort aproape o jumătate de minut. Atunci, un bărbat bine legat, în vârstă cam de patruzeci și șapte de ani, având pe cap o pălărie cu boruri mari, cum se poartă în Texas, cisme de piele, pînteni de oțel, lungi și ascuțiți, două revolvare mari cu câte șase focuri, o cartușieră având o sută de cratușe, încataramată în jurul brăului, cu o basma roșie legată în jurul gâtului și un cuțit băgat în teacă, se ridică în picioare aproape de mijlocul cortului și finu mâna sus până când misionarul îl observă și îi dădu permisiunea să vorbească. El începu:

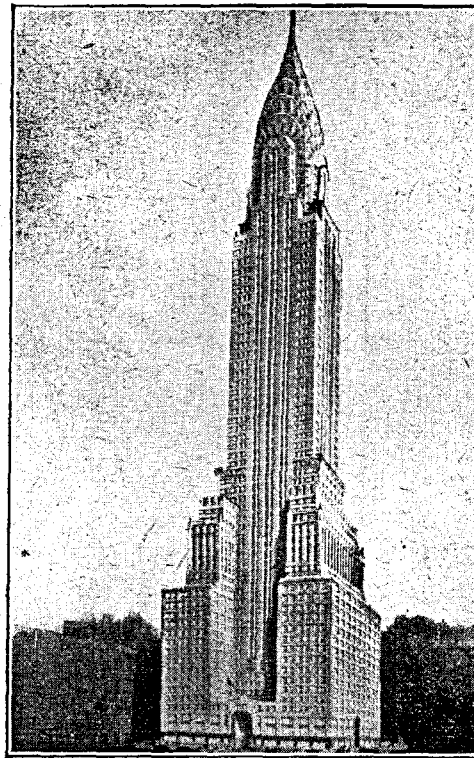
„Oameni buni, să nu vă înspăimântați. Nu e nicio primejdie. Am să vă spun un cuvânt sau două. Mulți dintre voi mă cunosc, nu ca un om cum se cade. Cine dintre voi n'a auzit de Rube Burrows? Mă știți că sunt un vrăjmaș primejdios, dar un prieten loial și curajos. Ați auzit că s'a pus un preț pe capul meu. Da, așa e, — 20.000 de dolari, viu sau mort.

„În cortul acesta am o sută de pușcași cari vor muri împreună cu mine înainte de a îngădui ca cineva să clinească un singur fir de păr din capul meu. Dacă se îndoiește cineva de asta, iată aci primarul vostru. Întrebați-l. El are la îndemână o mie de oameni pe cari are dreptul să-i conducă, dar ei știu bine că de trei ori atâția nu sunt în stare să pună mâna pe noi”.

Apoi cu voce tare, dădu o comandă scurtă: „În linie!” Cuvintele îi erau încă pe buze când o sută de bărbați cu ochi pătrunzători, sprinteni, puternic înarmați, veniră alături de el și rămaseră nemișcați în formație militară. Vorbitorul își luă locul în frunte și continuă:

„Frații mei, ascultați-mă: Avem o datorie de adus la îndeplinire! Noi am luat parte la această adunare, am ascultat pe această doamnă cântând și învățând pe copiii și soțiile noastre multe lucruri frumoase. Ea i-a învățat cum să cânte și cum să trăiască, în timp ce noi bărbații cari stăm aci, am continuat să ne ocupăm cu furtul de vite, bând rachiul, jucând, jefuind bănci, și, din când în când, omorînd câte un om sau doi.

„În același timp, acest sol venit din cer ne-a povestit despre acest Isus, care

O „căsuță” de peste ocean.

a murit pe cruce pentru păcatele noastre, și care, zice el, va veni iarăși curând ca să viziteze pământul acesta îmbătrânit. Am încercat să prind cu mintea mea această poveste. Dar parcă n'am înțeles ce însemnătate are ea pentru mine și pentru voi până când această distinsă soție a lui nu mi-a dat de gândit prin cântarea: „Unde îți vei petrece veșnicia?” Păre că mi-am venit în fire. Vă spun, băieții mei, eu cred că acest Isus este un prieten nedespărțit al fiecăruia dintre noi. El va veni curând și mă întreb, unde ne vom petrece veșnicia? Băieți, unii dintre voi, m'ați urmat când am dat lovitură la banca Denver, de unde am luat o jumătate de milion de dolari. Unii ați fost sub conducerea mea când am spart banca Missouri Pacific și am luat un sac plin de bani; iar restul ați fost plini de curaj când m'ați însoțit în afacerile din Kansas, fără să mai vorbesc de miile de cai pe cari i-am dus noaptea în Mexico, și de cirezile de vite pe cari le-am înierat cu numele nostru.

„Căți dintre voi sunt gata să meargă cu mine în noaptea aceasta în ghiarele morții, ca să scăpăm din închisoare pe un camarad?”

Deodată o sută de mâini stângi se ridicară în aer (cu mâna dreaptă erau pe revolve), și o sută de voci groase răsunară într'un singur glas: „Eu, căpitane”.

„Câți sunt gata să meragă, chiar în clipa aceasta, în cea mai primejdioasă călătorie din cariera noastră, fără să pună vreo întrebare?”

Iarăși o sută de glasuri tunară ca și de prima dată: „Eu, căpitane”.

„Câți dintre voi puteți să aruncați șase sticle în aer, să scoateți revolverul și să le sfărâmați înainte de a atinge pământul?”

„Încearcă-ne, căpitane”, fu răspunsul.

Atunci dădu comanda: „Cu fața spre misionar!” După ce își luă locul în fruntea coloanei, dădu o altă comandă: „Înainte, marș!” Și în seara aceea mi-a fost dat să văd cea mai impresionantă procesiune din viața mea. Toți au rămas înmărmuriți. Poate că nici în douăsprezece generații n'o să mai aibă loc una ca aceasta.

Când conducătorul ajunse la amvon, își scoase cuțitul său încovoiat și-l izbi cu putere în platforma din fața misionarului care amuțise. Își scoase cele două revolve ale sale și cartușiera și le puse în jurul cuțitului, zicând:

„Domnule misionar, am venit să predăm armele și viețile noastre acestui Isus despre care ne-ai vorbit. Ne plac făgăduințele Sale și calea Sa. Ne place să auzim că va veni iarăși curând pe acest pământ plin de rele, și dorim să-L întâmpinăm. Am fost adânc mișcați de ultima cântare de cor „Unde îți vei petrece veșnicia?” și vrem să ne facem oameni cum se cade.

„Iată aci echipamentul meu de luptă. Ia-l, vinde-l și pune banii în cutia de daruri. Acești băieți ai mei au venit să facă la fel ca și mine. Așa e, băieți?”

„Chiar așa, căpitane”, se auziră o sută de voci în cor.

„Acum, domnule misionar, scrie numele noastre în registrul Comunității, și socotește-ne ca membri ai bisericii tale. O să ne apucăm numaidecât să-ți clădim o locuință, pentru ca să nu mai fim nevoiți să umbli încoace și încolo prin țară. Să rămâi aci la noi și să ne fii preot. Acum hai cu noi la râul Llano ca să primim botezul”.

Apoi întorcându-se spre primar, continuă: „Am un cuvânt și pentru D-ta, domnule primar: Noi luăm armele pentru Isus, pentru lege și pentru Dvs. Suntem gata să primim ordine dela Dvs ca

să apărăm viața și averea și să păstrăm ordinea cu un zel tot așa de mare ca și atunci când o turburam.

Primarul veni în față și întinse mâna cu prietenie. Era cea mai uimitoare ma-

nifestare a puterii lui Dumnezeu în istoria Texas-ului.

Aceasta s'a întâmplat acum patruzeci de ani. Mi s'a întâmplat să fiu prieten cu unul din ei, Redesteptarea aceea a fost rezultatul unui imn cântat de un cor sub conducerea unei femei. Ea se mai poate întâmpla și în zilele noastre. Toată lumea are nevoie de asemenea redesteptări, mai ales că răutățile se înmulțesc cu fiecare zi. O putere lucrează din întunec a-supra inimilor oamenilor și-i indeamnă neconținut numai la rele.

Unde sunt cântăreții cari să îndrepte atenția spre țara de lumină a veșniciei?

G. P. C.

Imn

Slăviți pe Isus, neamuri, căci Domnul L-a trimis
Să scape omenirea căzută în abis.

Slăviți pe Isus, neamuri, slăviți-L ne'ncetat,
Căci străbătu pământul desculț în lung și'n lat.

Să mângâie pe-acea lipsiți de mângâiere,
Pe orbi să-i înzestreze cu-a ochilor vedere.

Să lege rana celor ce zac nevindecați,
Sortiți să-și ducă viața flămânzi și insetați.

Mulțimii asuprite, ce suferă și tace,
El a venit s'aducă și dragoste și pace.

Slăviți pe Isus, neamuri, căci El a suferit
Pe búzele Lui sfinite, sărutul otrăvit;

Loviri de bici și palme pe față a răbdat
Și răbdător zâmbit-a celor ce L-au scuipat;

Cu sfântă resemnare, cu ochi de lacrimi plini,
Pe fruntea Sa purtat-a cununa cea de spini,

Și 'n urmă cele scrise voind să se 'mplinească.
Lăsatu-S'a pe cruce 'ntre doi să-L răstignească.

Slăviți pe Isus, neamuri, slăviți-L ne'ncetat,
Căci pentru noi blesteme și ură a 'ndurat.

Slăviți pe Isus, neamuri, căci El prin moartea Sa
A șters păcatul negru ce lumca apăsa.

Ion Bătrana-Voivodeni

Folosirea timpului

D. Florea

Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne-a dat, pe lângă alte daruri, și timpul. „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are vremea lui”. „Tot ce face Dumnezeu dăinuște în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și... Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El”. „Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei”.

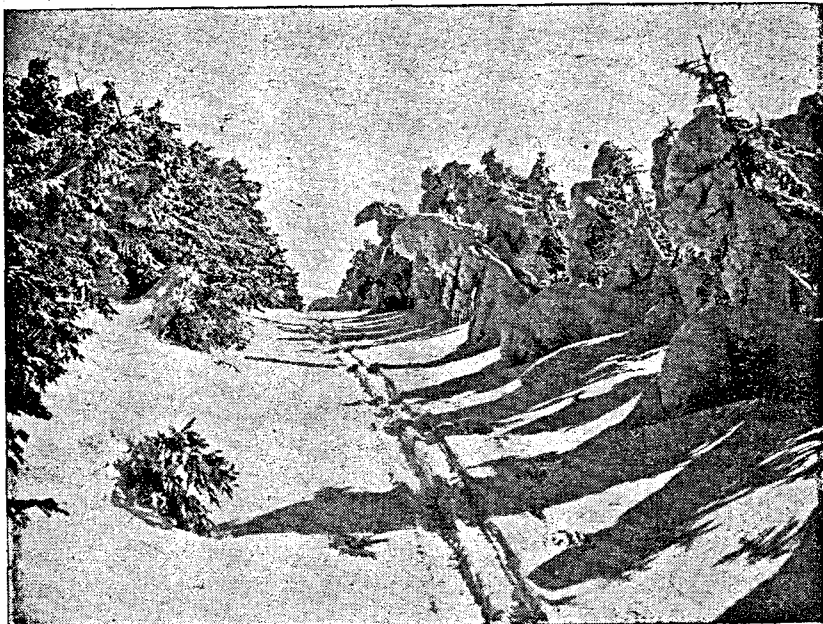
Timpul acesta, minunatul bun pus nouă la îndemână de Dumnezeu, să-l folosim bine. Deci „bucură-te tinere în tinerețea ta, fii cu inima veselă, cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată”. Ca pentru oricare alt bun pus nouă la îndemână de Dumnezeu, și pentru timp vom avea de dat socoteală înaintea Creatorului.

Cum să folosim timpul?

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” Să folosim cu tărie timpul care ne stă la îndemână și pentru scopurile noastre.

Prin viața aceasta trecem doar o singură dată și apoi vom merge să dăm seama înaintea Creatorului. De aceea „să nu te părăsească bunătatea și credințioșia; leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. Și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Incredete în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.

În primul rând să ne facem tovarăși cari ne ajută la o viață nobilă în temere de Dumnezeu și curățenie morală. „Dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei!” „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune!” „Căci cel ce face răul n'are niciun viitor, și lumina celor răi se stinge. Fiule, teme-te de Domnul și de împăratul; și să nu te amesteci cu cei neastâmpărați! Căci deodată le va veni pieirea”. Să ne alegem

tovarăși cari se tem de Dumnezeu și cari se străduiesc să împlinescă voia Lui. În felul acesta avem idealul cel mai ales pe care-l putem alege și lucrarea cea mai frumoasă pe care o putem îndeplini. În Dumnezeu găsim modelul desăvârșirii, pe care să-L imităm.

Călăuzitorul nostru cel mai bun în viață este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care „este de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul des-

Cărări troenite

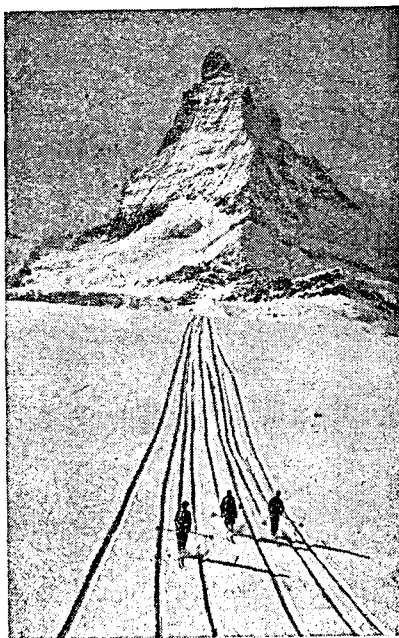
toinic pentru orice lucrare bună”. Cel mai bun îndrumător pe care ni-l putem lua în tinerețe și care nu ne înșală până la bătrânețe este Biblia. Fiecare tânăr să facă economie și să-și cumpere o Biblie, care să fie a lui și din care să-și scoată singur îndrumări pentru viață. Momente libere pot fi folosite pentru îmbogățirea minții cu minunatele cuvinte și cugetări ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Cunoștințe practice pentru viața de toate zilele iarăși să ne adunăm. Să ne deprindem mâinile și ființa noastră la lucrări de folos pentru semenii noștri. Să ne deprindem cu o lucrare oarecare, prin care să ne câștigăm cele trebuincioase vieții pentru noi și chiar și pentru alții, cari sunt suferinzi sau bătrâni, sau prea tineri sau prea slabi ca să poată câștiga ei totul. Nicio clipă din viață să nu o lăsăm nefolosită și ne împodobiți cu o lucrare bună și nobilă.

Unii oameni se plictisesc pentru că nu știu ce să facă cu timpul lor. Aceștia să caute atunci să facă o faptă bună pentru semenii lor și vor vedea cum deodată le dispare toată tristețea și plictiseala. Iată un bolnav, care trebuie ajutat; iată un flămând, care trebuie hrănit; iată un însetat, care trebuie adăpat; iată un gol, care trebuie învelit; iată un om singuratic, căruia îi trebuie un cuvânt de iubire; iată atâtea ruine, ce trebuie refăcute.

„Și dacă n'are scop viața
Fă să aibă clipă scop”.

D. Florea

Un om nu este mai tare decât cel mai slab punct din caracterul lui

Originea și începuturile lumii acesteia

Cuprinsul acestui articol se ocupă cu origina sau începuturile omului și a toate câte există.

Cu privire la aceste începuturi, oamenii religioși de demult au avut în toate timpurile o singură explicație, și întrebării „De unde?” îi dădeau numai un singur răspuns: Există marele și bunul Dumnezeu, care ne-a făcut pe noi și toate. O singură doctrină și o singură credință exista atunci, și anume: Doctrina și credința despre creațiune: noi oamenii suntem făpturile lui Dumnezeu, copiii Lui.

Credința aceasta, timp de multe veacuri a mulțumit, nu numai sufletele și mintea oamenilor din popor, ci și pe a celor mai mari genii ale omenirii.

Ar fi oare cu puțință?! De ce încearcă oamenii să-și coboare atât de jos propria lor ființă în ce privește origina.

Mărturisirea, „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotțitorul, Făcătorul cerului și al pământului, văzutele și nevăzutele”, era rostită cu toată încrederea de către unanimitatea creștinilor. Nimeni nu-și închipuia, că s'ar putea atri-

bui lumii și omului în mod drept și rațional alte începuturi decât acestea.

Lupta între religie și știință

Mai ales în ultima sută de ani, a făcut mari progrese așa numita „Știință pozitivă”. Prin reaua folosire a unor date furnizate de această știință, s'a născut în ultima sută de ani teoria numită a evoluției, care și-a găsit mulți adepți, mai ales printre cei ce, în numele „științei”, doreau să se libereze de sub tirania spirituală a religiei.

De atunci, în numele „științei”, s'a pornit de către unii o mare luptă pentru ridiculizarea și desființarea oricărei religii, tăgăduindu-se existența lui Dumnezeu și tăgăduindu-se creațiunea, ca început al existenței a toate. Religia în genere era arătată ca un mijloc de pro-

De unde venim?

de

Stefan Demetrescu

printr'o așa zisă „evoluție”, care — după unii — ar fi durat șase mii — după alții zece mii — o sută de mii, o sută de milioane de ani, sau și mai mult. Lupta aceasta între știință și religie nu s'a terminat. Din contră: ea a luat azi o formă cu atât mai aspră, cu cât lumea a înaintat din rău în mai rău, căutând existenței explicații lipsite de credință în Dumnezeu și de credința în creațiunea și conducerea, săvârșită de Dănsul.

Care este adevărul?

În stare lor de mare nepregătire, religiile cunoscute au cedat, s'au închinat acestei științe și au admis susținerile ei cu privire la începuturile lumii și ale omenirii.

Oamenii credinței nu ar trebui să se sperie însă; și nici să creadă că Biblia și religia adevărată ar cuprinde susțineri false.

Altfel stau lucrurile în realitate

Sfântul Apostol Pavel, chiar dela începuturile creștinismului, avertiză pe adevărații creștini, să nu se lase amăgiți de „ceea ce în mod fals poartă numele de știință”. Înțelepțiți prin acest avertisment al Sfântului Apostol, și întemeiați în ale credinței pe cuvântul lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi, adevărații credincioși s'au împotrivit cu succes și se împotrivesc și azi acestei „științe” care într'a-devăr, potrivit spuselor Apostolului, este numai în mod fas numită cu numele de „știință”.

Numai bisericile cari nu-și întemeiază existența lor pe cuvântul lui Dumnezeu nu s'au putut feri de amăgirea produsă de așa numita știință.

Astăzi, însă, predicându-se sfânta Evanghelie pentru îndeplinirea unei adevărate și depline reforme și pentru îndreptarea credinței prin întoarcerea la învățătura curată, arătată în cuvântul lui Dumnezeu din Scripturi, se dă oricui puțință, să știe care este adevărata credință și în privința aceasta, și cărui fapt dă-torează omul și lumea întreagă origina sa.

Ce susține știința cea falsă?

După cum amintirăm mai sus, știința cea falsă susține așa numita *teorie a evoluției*.

Dar ce însemnează această teorie?

Teoria evoluției este alcătuită din acea țesătură de păreri, prin care se susține că pământul și întregul univers s'ar fi făcut *dela sine*, în curs de zeci, sute, ori mii de mii și milioane de ani. La început ar fi luat ființă numai formele de viață cele mai simple. Din acestea, după trecere de mii și milioane de ani, printr'o prefacere tot *dela sine*, s'ar fi produs alte forme mai complicate, de un ordin superior. După aceleași transformări *dela sine*, tot după alte mii și milioane de ani, s'ar fi produs cele de un ordin mai înalt ca acestea. . . . și așa mai departe, până când, din ființele de ordin superior, numite *maimuțe*, s'a produs *dela sine* ființa supremă numită *om*.

Deci: omul s'ar fi născut din *maimuță*. În *maimuță* este de căutat origina omului. Și în prefaceri *dela sine*, în felul acesta, este de căutat și origina întregului univers, și origina pământului cu toate de pe dănsul.

Teorii foarte amăgitor clădite

Aceste presupuse prefaceri au fost atât de ingenios combinate și clădite de susținătorii lor, încât au dat naștere unei foarte amăgitor orânduite expuneri a unei așa formări pe cale de evoluție a pământului și a lumii de pe el.

Așa, de exemplu: știința numită Geologie susține și învață, că pământul cu cele de pe el s'ar fi format *dela sine*, prin așa numita *evoluție*, în curs de patru mari epoci, sau ere — fiecare din ele de o durată de mii sau milioane de ani.

În fiecare din acele ere domneau — zic ei — atât de caracteristice și deosebite stări și dăinuiau atât de precise și anumite forme de existență — încât în erele *dela* început nici nu se pomeneau forme de un ordin superior. Acestea ar fi apărut abia în erele următoare, cam la câteva mii sau milioane de ani mai târziu.

Pe baza acestor combinații, ei au făcut catalogări amănunțite ale formelor de existență pe ere, sau perioade. Să nu îndrăznească cineva a muta începutul existenței celor dintr'o eră în alta precedentă sau următoare, căci atunci e învinuit de o lamentabilă ignorare a teoriilor științifice!

O asemenea mutare este socotită cu atât mai imposibilă, cu cât acești savanți știu să demonstreze, că în era precedentă celei în care ei au catalogat toate, condițiile de existență pentru forma aceea mai complicată nu se arătase încă, și, deci, forma aceea n'ar fi putut lua ființă; iar

dacă împrejurările și condițiile necesare existenței ei apăruse deja în era, în care au clasat-o pe ea domnii savanți.

Pe ce își întemeiază susținerile acestea? Prin săpături, învățații au găsit în pământ prin unele locuri straturi afunde, alcătuite din minerale de vârstă mai vechi, având în ele fosile ce reprezentau forme de existență foarte simple. Deasupra acestor straturi au găsit tot acolo alte straturi alcătuite din minerale de formație mai nouă, și având în ele fosile de vietăți cu forme de existență, superioare primelor.

Acestea au fost constatările; iar deduc-

Compară și convinge-te!

în era următoare ar fi apărut condiții de existență favorabile unor forme de lucruri și ființe mult mai perfecte. Din cauza aceasta, forma în discuție nu-și putea aștepta producerea timp de atâtea mii și milioane de ani până în era următoare,

fiile și teoriile născute din aceste constatări au fost cele expuse mai sus, că așa ar fi luat naștere pământul și toate câte există, pornind *dela* o masă simplă și informă, iar, după trecere de mii și milioane de ani, urmând să vadă apariția

dela sine, pe cale de evoluție unele forme de existență din ce în ce mai perfecte.

Pe aceste teorii astfel clădite, își bazează ei susținerea evoluției dela formele cele mai simple până la cele mai perfecte, și până ce din maimuță s'ar fi născut omul...

Reîntronarea Adevărului

Lupta contra acestei științe false, pentru reîntronarea adevărului, este azi cu atât mai grea, cu cât religiile abătute dela Evanghelie au îngenuchiat înaintea științei false și au încheiat compromisuri cu ea. Părăsind credința în crearea lumii de către Dumnezeu în 6 zile, după care El S'a odihnit în ziua 7-a, teologii bisericilor abătute dela Evanghelie s'au îmbolnăvit și ei de nebunia savantlăcului, au admis teoria evoluției și au căutat argumente biblice pentru susținerea ei. Argumente au găsit. De altfel tot ei, ca să depărteze pe oameni de Biblie și să-i facă să creadă și să țină învățăturile lor omești, au susținut că în Biblie s'ar găsi argumente pentru dovedirea chiar a celor mai rătăcite învățături și credințe; și că depinde numai de știu cum să le sucеști și să le învârtești.

Și așa, ei au găsit calea compromisului. Iar argumentul necesar pentru admitterea teoriei evoluției, ei l-au scos din sucirea a însuși textului biblic, care vorbea chiar despre *creațiunea în 6 zile*, iar nu despre *evoluția în timp de mii și milioane de ani*.

Astfel teologii și mai mari bisericilor abătute au început de mult a crede și a trămbița *teoria evoluției*, căutând să o sprijinească pe dovezi biblice. Căci, zic ei: „Oare nu stă scris că Dumnezeu a creat lumea în 6 zile și apoi S'a odihnit în ziua 7-a? Și iarăși: Nu stă scris, că la Dumnezeu o zi este o mie de ani? — Deci, *fiecare din zilele creațiunii reprezintă nu o zi de 24 ore, ci o eră sau perioadă de cel puțin o mie de ani*”.

Bisericile abătute dela Evanghelie au căzut astfel în această savantă rătăcire, admisă și susținută pe baza acestui fel satanic de sucire și de răstălmăcire a cuvântului lui Dumnezeu din Biblie. Căci numai Satana, încă din Paradis, a folosit sucirea cuvântului lui Dumnezeu, ca să

arunce pe oameni în rătăcire și pierzare, căutând și de atunci încoace să dea cuvintelor Atotputernicului alte înțelesuri decât cele adevărate.

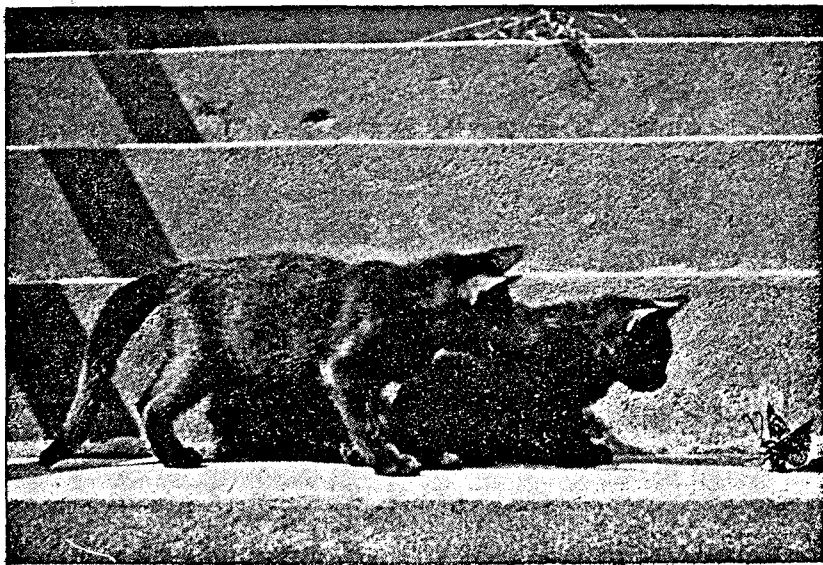
Din cauza acestei savante rătăcirii — teologii bisericilor abătute dela Evanghelie știu să vorbească despre grozavele învățături și teorii ale evoluției, ca să arate, că ei sunt la curent cu progresele științei. Din cauza aceasta, poți să auzi pe asemenea teologi vorbind savant despre timpurile de mii de ani, necesare civilizării oamenilor primitivi, cari, abia proveniți din maimuțe, cu apucături și obiceiuri animalice, neștiind nimic despre bunul Dumnezeu — abia după multe mii de ani ar fi ajuns la cunoștințe religioase, tot pe cale de evoluție, și numai prin deducții din fenomenele teribile și înfricoșătoare ale naturii.

Cu aceste păreri rătăcite, înșiși teologii religiei creștine abătute, au dat necredincioșilor și ateilor motiv să vorbească despre *originile naturale ale religiei*, care s'ar fi născut din *teama de necunoscut* a omului primitiv, abia născut din maimuță! Religia adică, nu s'ar fi format din cunoașterea și credința în cele descoperite de către Dumnezeu oamenilor. Consecința acestor susțineri poate fi numai una din aceste două: sau teologii de azi reprezintă *suprema dezvoltare prin evoluție* a ideii de religie, în care caz toată lumea să se dea supusă în perfectă ascultare față de învățăturile teologilor, neîndrăsinind nimeni, să-și aleagă o altă religie, chiar dacă ea ar reprezenta adevărul divin, dar n'ar fi reprezentată și condusă de către teologi; — sau consecința cealaltă: omul civilizat n'ar mai avea nevoie de religie și de credință, căci el a ajuns să știe cum se produc fenomenele teribile ale fulgerului, ale tunetului și ale trăsnetului.

Pentru ce este necesară restabilirea adevărului cu privire la cele susținute de teoria evoluției?

Poate va zice cineva: *Ce importă ce credem despre începuturile pământului sau ale lumii? Ce importă, că ar fi fost toate create în 6 zile; sau că s'ar fi făcut, singure în patru sau șase perioade de mii de ani, după ce și omul s'a născut din maimuță? Principalul e, să păstrăm religia așa cum am moștenit-o, cu toate rătăcirile cari au năvălit într'nsa.*

De sigur, că importă foarte mult. Căci religia există, ca să asigure oamenilor mântuirea sufletului. O religie care nu
(Urmare la pag. 13)

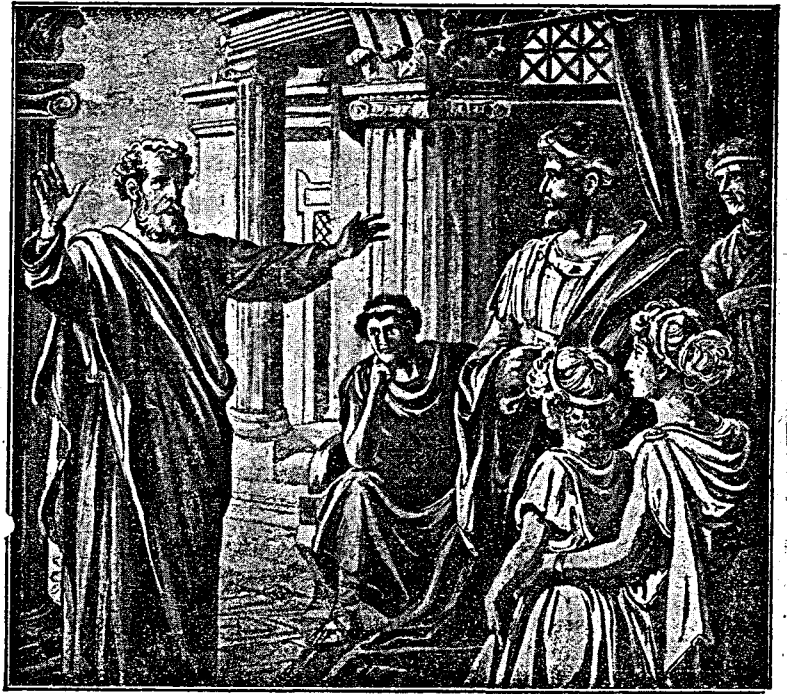

Pisici moderne:

— Vai, câtă deosebire!
— Da, dragă. Și când te gândești că, după cum spun unii, acum câteva milioane de ani eram cam la fel!

Simon Petru

Ucenicul — Apostolul

Petru aducând vestea cea bună în casa lui Corneliu.

Inercând să înfățișăm aci viața acestui bărbat, care a fost unul dintre primii ucenici ai lui Isus, și apostol al bisericii, poate s'ar întreba cineva, — și cu destulă dreptate —: ce aş putea să învăț cu din viața unui om care aproape în toate manifestările a dat dovadă de fapte ce nu-l ridică mai sus de ceilalți ucenici? Ba am putea spune că a fost totdeauna mai jos, pentrucă despre niciunul nu ni se raportează așa de multe greșeli, ca despre Petru, fără să mai punem în socoteală pe Iuda, care venise dela început cu gânduri necurate. A ajuns până acolo încât să-și trădeze Invățătorul în modul cel mai laș, după ce mai înainte se legase cu jurământ că e gata să meargă cu El chiar la moarte.

Aproape ca o regulă, oamenii cu adevărat mari, mari prin spiritul lor care se ridică deasupra lucrurilor, deasupra oamenilor mici, cu idealuri de o clipă, sunt socotiți ca o insultă pentru marea masă de pitici, cum apar toți în comparație cu ei. Nu este cazul însă să ne simțim insultați dacă vom încerca să privim puțin personalitatea acestui bărbat de demult, pentrucă el a fost cu adevărat om, om ca noi, ca noi toți.

Dar totuși Petru s'a ridicat. Și a ajuns un bărbat cu adevărat mare, nu prin cine știe ce talente pe cari le-ar fi avut, nu prin cine știe ce împrejurări norocoase de cari alții ar fi fost lipsiți. Era doar un sărman pescar, care ducea o viață de azi pe mâine din ocupația lui umilă. A ajuns mare prin aceea că a stat alături de Cel mai mare Invățător pe care L-a avut vreodată omenirea. A stat alături de Isus Hristos.

Putem să învățăm deci mult din viața lui Petru. Invățăm taina cea mare pe care

n'a pătruns-o știința, la care n'a putut ajunge nimeni dintre muritorii prin ei înșiși, cu toate eforturile, cu toate sfaturile, cu toate sistemele filosofice, cu toată buna creștere; anume transformarea caracterului, schimbarea mersului vieții, înobilarea ei, transplantarea aspirațiilor ei în sfere cerești, ajungând sublimul în dorința de jertfire pentru binele omenirii, dorință ce s'a putut vedea numai în viața lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, venit să salveze omenirea pierdută, și în viața acelora cari au privit la El. Și faptul are cu atât mai multă valoare, cu cât aci nu este vorba de un tânăr, care să prezinte un material uman ușor de modelat, ci este vorba de un bătrân, ce-și croise viața așa cum se pricepuse, cu metehne ce se cristalizase așa de mult în viață,

încât numai printr'o minune mai puteau fi îndreptate.

Și minunea s'a făcut. Dar nu prin puterea omenească, ci prin puterea transformatoare a învățăturilor lui Hristos și a harului lui Dumnezeu. „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa, (care tâlmăcit înseamnă Piatră)”. Și așa a ajuns bătrânul Petru, o piatră la temelie bisericii, împreună cu ceilalți ucenici chemați de Isus, statornic alături de principii, gata să apere dreptatea cu prețul vieții, gata să-și dea viața în chinurile cele mai groaznice, ca și Domnul său, pentru triumful adevărului. A luminat o viață întreagă cu spiritul său mare, dăruit de Domnul luminilor, și în cele din urmă însuși corpul său a ars ca o făclie, parcă într'o sforțare supremă, ca să lumineze întunecata Romă. Petru s'a mistuit luminând....

Până la întâlnirea cu Invățătorul, Petru s'a ocupat cu pescuitul împreună cu ceilalți tovarăși ai lui. La pescuit a fost găsit în clipa chemării lui ca ucenic. „Noi am găsit pe Mesia”, a fost solia pe care l-a adus-o fratele său, Andrei. Și Petru n'a mai așteptat să i se mai spună odată. „Auzise și el predica lui Ioan Botezătorul și s'a grăbit să meargă la Mântuitorul. Ochii lui Isus Hristos s'au oprit asupra lui, cetindu-i caracterul și

*La grea încercare
pe marea Galilei.*

vieața. Firea lui impulsivă, inima lui iubitoare și atrăgătoare, ambiția lui și încrederea în sine, căderea lui, pocăința, activitatea și moartea lui de martir, toate acestea le-a cetit Mântuitorul". Găsisse în el un giuvaer, o piatră prețioasă, pe care cu dibăcia-I de Maestru avea s'o slefuiască.

Pescuirea minunată pe lacul Ghenezaretului a fost pentru Petru un prilej de recunoaștere a dumnezeirii lui Isus. El văzu în Isus pe cineva care ținea sub stăpânirea Sa întreaga natură. În timp ce tovarășii lui se îngrijeau să pună bine vânatul din mreje, Petru căzu la picioarele Mântuitorului și-I zise: „Doamne, pleacă dela Mine, căci sunt un om păcătos” ... dar s'a agățat de picioarele Lui, simțind că nu poate fi despărțit de El. Mântuitorul i-a răspuns: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni”. Când a ajuns la țarm, Isus a chemat și pe ceilalți trei ucenici: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Ei au lăsat totul și au mers după Isus.

De acum începe vieța de ucenic, de elev, a lui Petru, la picioarele celui mai

mare învățator, — Isus Hristos, Domnul cerului. Și a avut multe de învățat, multe deprinderi de lăsat laoparte, multe defecte de combătut, până să ajungă marele apostol din ziua de Rusalii.

Indată ce s'a alăturat lucrării Mântuitorului, văzând puterea Lui cea mare de a face minuni, și punând aceasta în legătură cu anumite profeții despre liberarea și slava la care va ajunge poporul lui, profeții pe cari nu le înțelegea, i-a încolțit în minte bătrânului ideea măririi. Cu

siguranță, își zicea el, Învățătorul meu va ajunge curând împărat. El este fiul lui David, care va restatornici împărăția. Și atunci, am să caut pe toate căile să ajung și eu ceva mare. De gânduri de felul acesta a fost stăpânit în ziua aceea când Învățătorul hrănise cu cinci pâini și doi pești o mulțime de cinci mii de bărbați, afară de femei și copii. Tot de gândul acesta a fost încălzită inima lui nerenăscută când Isus le vorbea despre suferințele pe cari avea să le îndure curând din mâna oamenilor nelegiuți. „Petru L-a luat deoparte, și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferescă Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva! Dar Isus S'a întors, și a zis lui Petru: „Inapoiă Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”. Până și în noaptea când avea să fie dat prins de cel care mânca împreună cu El dintr'un blid, Iuda, Petru mai era frământat de astfel de gânduri. Nu fusese deajuns atâtea lovituri, pe cari le suferise din pricina aceasta. Și Domnul i-a arătat de data aceasta cine este mai mare: cel care este servul tuturor. Domnul a avut cea mai mare răbdare cu el. L-a mustrat l-a învățat, l-a îndemnat, i-a dat pilde, l-a înfruntat chiar, doar, doar se va schimba firea lui impulsivă, pofticioasă, încrederea în sine, și va ajunge să recunoască starea lui de neputincioșie. Ochiul care pătrundea viitorul și vedea ce are să devină bărbatul acesta, nu s'a descurajat.

Dar un merit foarte mare pe care l-a avut Petru, este că a primit cu resemnare toate muștrările, și a rămas lângă Mântuitorul. Atâtea înfrângeri pe, cari le-a suferit eul lui l-ar fi îndepărtat de

In noaptea trădării, Petru își plânge amarnic fața.

Isus, așa cum s'a întâmplat cu Iuda, care-și văzuse înșelate speranțele. Dar nu. El a rămas lângă Isus.

Iată-l pe Petru în împrejurarea aceea când mulți ucenici s'au poticnit din pricina unor cuvinte al căror înțeles nu-l puteau pricepe. Este vorba de cuvintele: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n'aveți viața în voi înșivă”. Când au auzit unele ca acestea, mulți ucenici au plecat dela Isus. Atunci Isus, cu multă întristare în inimă, a întrebat pe cei doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” Cine credeți că a dat răspunsul? Petru cel dornic de mărire, cel repezit, cel încrezut. „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Sublimă profesiune de credință! Era un punct de răspântie în viața ucenicilor, și Petru a fost cel care a ales partea cea bună: rămânerea alături de Isus, Cuvântul vieții veșnice.

Petru cel firesc era un iubitor al extremelor. Aci dă dovadă de cea mai mare credință, putând să meargă chiar pe valurile mării înfuriate, aci începe să se cufunde în adânc din pricina necredinței. Aci smerit și umilit până la pământ, aci luptând cu coatele ca să ajungă cel mai sus, și muștrând chiar pe Invățătorul lui pentru unele greșeli pe cari le vedea ochiul lui firesc. Aci gata să meargă la moarte împreună cu Isus, gata să sufere orice pentru El, aci ia poziția de cel mai laș vânzător, fricos, blestemându-se că nu cunoaște pe Isus. Balanța vieții lui a oscilat când într'o parte, când într'alta, până în noaptea grozavă a căderii lui, în noaptea chinurilor lui Isus. Dar fapta lui odioasă din noaptea aceea, pusă numaimdecât în legătură cu prezicerile Domnului, l-au dus în cea mai neagră desnadejde, pentru ca acolo să înceapă renașterea lui. În noaptea aceasta, după trei ani și jumătate, Petru a ajuns la adevărata pocăință. În loc să facă asemenea celuiilalt vânzător, Iuda, care s'a dus la streang în urma faptei sale, Petru a apucat pe urmele chinurilor Maestrului în Ghetsemani, unde s'a căit amar de cele ce făcuse.

Pocăința lui a fost primită. Indată după înviere, îngerul pe care femeile l-au găsit la mormânt, a zis: „Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea, cum v'a spus”. Acest „și lui Petru”, era o recunoaștere a acestuia în rândul ucenicilor. Fapta lui se putea pune pe aceeași treaptă cu a lui Iuda, dar pocăința sa a șters toată vina.

Este plină de duioșie scena convorbirii lui Petru cu Isus la marea Tiberiadei. Petru este invitat la frumoasa lucrare de păstorire a turmei, după ce mai înainte dăduse de trei ori asigurare că iubește pe Mântuitorul lui. De trei ori se lepădase de El, de trei ori a trebuit să răspundă la întrebarea: „Mă iubești?”

Și Petru a iubit pe Domnul lui până la moarte, moarte de martir. Tradiția ne spune că a fost răstignit cu capul în jos, uns cu smoală și ars de viu în timpul persecuțiilor monstrului Nero, împăratul roman.

Dacă vrea cineva să cunoască lucrarea lui, să citească în cartea Faptelor Apostolilor. Aci va vedea cum puterea lui Dumnezeu se folosește de instrumente omenești slabe, pentru ca să-și ducă la îndeplinire planurile. Gândiți-vă de pildă la ziua de Rusalii. Petru, trădător cu câteva luni mai înainte, mărturisește acum pe Isus, ca o dovadă a iubirii lui, înaintea unei mari mulțimi și câștigă la credința creștină mil de persoane.

Isus este același eri, azi și în veci. Trăiesc și azi oameni cu aceleași slăbiciuni ca și pe vremea aceea. Dar Isus poate să facă din ei puternici lucrători pentru cauza adevăratului creștinism, dacă se lasă lucrați de mâna celui mai perfect artist, — Isus Hristos. Petru din noaptea patimilor va ajunge Petru din ziua Rusalilor, care poate să pună în mișcare o lume întreagă.

M. Ionescu

Cântecul cocoșului i-a trezit conștiința adormită.

~~~~~  
Biblioteca de Psihologie Cluj

(Urmare dela pag. 10)

asigură mântuirea, nu e bună de nimic. Ea trebuie lepădată, pentru a primi religia cea adevărată.

O religie de origină omenească nu poate duce la Dumnezeu. Numai religia cea dela Dumnezeu duce la Dumnezeu și la mântuire.

Despre această însă, cât și despre falsitatea susținerilor teoriei evoluției, vom vorbi într'un articol viitor.

Ștefan Demetrescu

## Pomul miraculos

~~~~~  
Timp de mulți ani, zicea marele reformator, Martin Luther, am citit Biblia de două ori pe an. Ea este un pom mare, înalt și stufos, și toate cuvintele ei sunt tot atât de multe ramuri și crenguțe. Nu este niciuna din aceste rămurele, niciuna din aceste crenguțe, pe care să nu fi scuturat-o să văd dacă se mai găsește ceva; și totdeauna am descoperit, chiar în cea mai neînsemnată rămurea, că trei sau patru mere, trei sau patru pere, cad în palmele mele.

Nobleța de caracter

Talentul se formează în tăcerea vieții private, — caracterul, în vijelia vieții publice.

Goethe

Nobleța de caracter este înclinarea și gloria vieții. Este cel mai prețios lucru, — singurul care, în obștească cinstire, ține loc de rang și avere; singurul care înalță orice îndeletnicire în ochii mulțimii. Nobleța de caracter lucrează cu mai mare putere ca averea și, fără a trezi aceleași invidii ca faima, aduce aceleași onoruri. Ea este firea însăși a omului în ceea ce are ea mai bun; este ordinea morală făcută om. Marile caractere, în adevăr, nu sunt numai conștiința obștei; dar sunt și puterea care mișcă prin excelență, — căci, la drept vorbind, calitățile morale conduc lumea. Chiar în războiu, după părerea lui Napoleon însuși, morală este, în comparație cu fizicul, ca zece

el va avea totdeauna, în ateliere, la teaguea, la bursă, la senat, o influență hotărâtoare. „Nu vreau să ajung la putere — zicea Canning în 1701 — decât prin puterea caracterului meu. ....”

Etienne Colonna, căzând în mâinile lașilor săi protivnici, fu întrebat în derădere de ei: „Unde-ți este acum forțăreața?” — „Aici” — răspunse el cu mândrie, punându-și mâna pe inimă. În nenorocire strălucește mai ales caracterul celui drept, — și când toate îl părăsesc, îi rămâne ceva neînvinș: integritatea și curajul său.

Lordul Erskine zicea: „Una din cele dintâi porunci, unul din cele dintâi sfa-

du-ne instrucția în mișcare, înțelepciunea la lucru. Bunele sfaturi și relele pilde nu fac decât să zidească cu o mână — și să dărâme cu cealaltă. De aici, însemnătatea alegerii tovarășilor cu cea mai mare grijă, mai ales în tinerețe. Intre tineri este o afinitate care tinde pe nesimțite să le dea o asemănare comună. Edgword zicea: „O tovarășie bună — sau nici una”, iar lord Collingwood scria astfel unui tânăr prieten al său: „Să ai acest îndreptar: e mai bine să fii singur, decât într-o tovarășie proastă, meritul unui om se recunoaște totdeauna după acel al oamenilor cu cari trăiește”. „Nu-i nimeni — avea obiceiul să zică faimosul doctor Sydenham — asupra căruia singurul fapt de a fi vorbit unui om onest sau unuia neonest, să nu poată într-o anumită clipă — să poarte o bună sau o rea înrăurire”.

Pilda, oricât e ea de mută, este unul din cei mai puternici dascăli din lume. Școala ei este aceea a vieții practice unde învățătura se dă prin acțiune, totdeauna mult mai convingătoare decât vorba. Bunele sfaturi au, de sigur, greutatea lor, dar dacă nu sunt întovărășite de bunele pilde, n'au decât o înrăurire slabă.

Pilda, chiar în lucrurile triviale în aparență, are deci o însemnătate cu atât mai mare, cu cât se amestecă fără încetare în viața altora, și contribuie neîndoielnic în bine sau în rău, să le formeze caracterul. Astfel vedem caracterul părinților reproducându-se în copiii lor, și pildele de dragoste, de disciplină, de muncă, de stăpânire de sine, pe cari ei le-au dat în fiecare zi, trăind și lucrând încă atunci când ceea ce s'a învățat pe dinafară a fost uitat de mult. Aceasta făcea pe un înțelept să spună că copiii săi erau „viața sa viitoare”. Simplul fel firesc de a fi și de a lucra a unui tată sau a unei mame, sunt deajuns ca să dea caracterului unui copil o pecete care nu se va șterge niciodată.

„O sărutare a mamei mele — zicea West — a făcut din mine un pictor”. În adevăr, înrăurirea zilnică pe care părintii o poartă asupra copiilor lor prin viața pe care o duc sub ochii lor, este așa de mare, încât cel mai bun sistem de educație părintească ar putea să fie cuprins în aceste cuvinte: „Îmbunătățește-te tu însuși”.

Samuel Smiles

Din cartea „Ajută-te singur”

Ce mână de maestru a făcut aceasta?

la unu. Forță, hărnicie, civilizație, totul pentru popoare atârnă de caracterele individuale. Această putere de caracter este temelia însăși a siguranței publice; legile și instituțiile nu sunt decât resfrângerea și consfințirea ei.

Un om poate să nu fi primit decât o educație modestă, să nu aibă decât talente mijlocii sau avere puțină; și dacă acest om este mare prin caracterul său,

turi pe cari le-am primit în tinerețea mea a fost acela să fac totdeauna ceea ce-mi poruncește conștiința, — și să las celelalte pe seama lui Dumnezeu. În aceasta am găsit calea care m'a dus la prosperitate și bogăție, — și am lăsat-o moștenire și copiilor mei. ....”

Puterea pildei

Educarea caracterului este, în mare măsură, o chestiune de exemplu, căci noi, cu toții, ne lăsăm prinși de caracterul, de moravurile, de obișnuințele și de părerile celor cari ne înconjoară. Bunele principii pot avea o mare înrăurire, dar bunele pilde au una și mai mare, arătân-

Intre copii

Două fetițe se jucau cu păpușile lor afară, sub fereastra casei. Cântau în același timp cântarea cea foarte plăcută copiilor: „O, Isus, ce dulce nume!” Mama lor ocupată înlăuntru, asculta frumoasa melodie intonată de gura copiilor, când atenția ei fu atrasă în deosebi de conversația provocată de cuvintele din strofa 3-a a cântării acesteia, care zice:

„O, Isus, nume scump nouă,
Cât ne faci de fericiți!
Pacea Ta gustăm de-acuma,
Știind că suntem mântuiți!”

— Dragă Marioară, de unde știi tu că ești mântuită?, întrebă Cornelia, întrerupând.

— Pentru că mă ții tare de Domnul Isus, cu amândouă mâinile, răspuse cea mai mare.

— Eu cred că nu e de ajuns atâta, își dădu imediat părerea Cornelia. Căci dacă Satana ar veni cu un cuțit mare și ți-ar tăia amândouă mâinile?

Marioara rămase un moment fără răspuns, căci la prmejdia prevăzută de Cornelia ea nu se gândise niciodată. Fața ei se înveseli pe dată însă, foarte radoasă și triumfătoare, și afirmă cu tărie:

— Da, dar și Domnul Isus mă ține cu amândouă mâinile, și Satana nu va putea niciodată tăia mâinile Domnului. De aceea cred că sunt mântuită. Sunt, absolut sigur, mântuită pentru totdeauna!”

Explicația Indianului

Un indian fu întrebat de un creștin: — Cum ai ajuns la cunoștința pocăinței?

— Nu-ți pot explica cu vorbe această minune, răspuse indianul, dar, dacă vrei, vino' cu mine la locul unde am cunoscut pentru prima oară taina răscumpărării.

Și cei doi porniră.

Merseră o cale bună până ce ajunseră în mijlocul unei păduri. Aci se opriră. Indianul strânse o mână de vreascuri și le puse pe pământ în formă de cerc. În mijlocul cercului puse un vierme, apoi dădu foc lemnelor.

Lemnele începură să ardă repede formând un cerc de foc, în mijlocul căruia bietul vierme începu să se svârcolească, târîndu-se dintr'o parte, într'alta.

Fatală închisoare! Pretutindeni se lovea de zidul de foc. După ce încercă de mai multe ori, în zadar, să fugă de limbile de foc amenințătoare, luptându-se din răspuțeri, și, văzând că nu mai era nicio speranță de scăpare, se întoarse istovit în mijlocul cercului, pentru ca să-și aștepte acolo moartea-i sigură.

Tocmai în acel moment, indianul se plecă și ridică viermele din mijlocul flăcărilor.

— Aceasta a fost calea pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, zise indianul. Eu am fost un nelegiuit. Păcatele mele formau un zid, de care mă izbeam cu atât mai tare, cu cât încercam să fug de ele. Văzând soarta care mă amenința, văzând mânia care se revărsa de sus peste toți netemătorii de Dumnezeu și călcătorii de lege, pierdusem nădejdea. Din răspuțeri aș fi vrut să fug de mânia cerească, dar, văzând în cele din urmă că tot de pereții flăcărilor ei mă izbesc, mă hotărisem să mor, ca și viermele care se retrăsese în mijlocul cercului.

Atunci veni Isus și mă luă de mână, tot așa după cum luai eu viermele care, obosit în lupta cu moartea, renunțase să se scape prin propria lui putere.

O prietenie ciudată

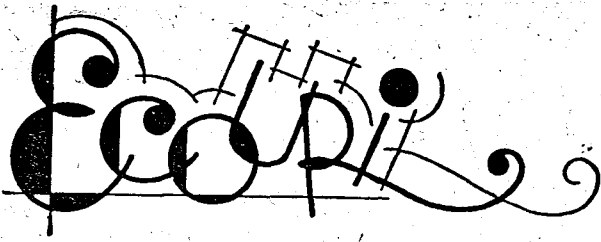
Cu siguranță că nimeni n'a văzut o prietenie între o pisică și o pasăre, dar povestea care urmează este adevărată.

O doamnă avea o pisică și un canar. Canarul este o pasăre micuță, care cântă foarte frumos. Câtva timp ea a avut grijă ca să-i țină despărțiți. Ea nu dădea drumul pasării să iasă din colivie decât atunci când pisicuța nu era în cameră. Cu toate acestea, într'o zi, nu mică fu spaima stăpânei când văzu pisica în odaie iar canarul cățărat pe spatele ei! După aceasta, văzând că sunt buni prieteni, pisica și pasărea au fost lăsate să stea împreună în cameră.

Dar într'o dimineață, când cei doi prieteni se găseau în camera de culcare a stăpânei lor, aceasta se îngrozi când auzi cum pisicuța ei de încredere scoate un mormăit indeseat, și o văzu cum apucă pasărea în gură, sări în pat, unde rămase, cu părul zbârlit, cu ochii scânteiători, și cu coada țepănană, mișcându-se încoace și în colo.

În clipa aceasta, stăpâna văzu o pisică străină care se strecurase în cameră nevăzută. Ea o alungă, și după ce se duse, pisica își puse prietenul înaripat pe pat, nevătămat. Ea îl luase numai ca să-l scape de pisica străină.

Dela o fereastră a tribunalului din Filadelfia, se desprinsese un geam greu care era cât pe aci să se prăbușească peste pietonii de pe trotuar. Dar o placardă l-a împiedecat în căderea lui vertiginoasă și pietonii au avut vreme să se ferească. Pe placardă scria: „Ia-ți timp să fii sigur”.

***

De curând s'a descoperit că Sir Frederick Banting n'a primit nici chiar un dolar pentru patenta descoperirii tratamentului cu insulină la diabetici. Cu ocazia unei recente adunări a Societății Chimicilor Americani s'a făcut constatarea că din pricină că era nevoie ca leacul să fie primit în cea mai bună formă posibilă în timpul cel mai scurt, Sir Frederick a semnat o chitanță pentru un dolar când și-a vândut patenta Universității din Toronto, dar niciodată n'a primit dolarul. „N'am primit niciodată”, declară el, „nici direct, nici indirect, dolarul pentru insulină, și tot așa s'a întâmplat și cu asistenței mele, doctorul Collip și doctorul Best”.

***

Locuitorii din Beaumont, Texas, se felicitau pentru construcția ultra-modernă a palatului lor de justiție. Dar în preajma inaugurării cineva descoperi o greșală de construcție: pentru a intra în sala juraților, aceștia trebuiau să se cațere pe o scară și să se strecoare prin fereastră; sala n'avea nicio ușă.

***

Se anunță că Rusia posedă în momentul de față 100.000 de soldați parașutiști, pregătiți și antrenați pentru lovituri îndrăznețe în dosul frontului inamic.

***

Se aduc știri că inundațiile grozave cari au avut loc în toamna trecută în Korea au omorât peste trei sute de persoane și au distrus sau avariat peste 2.700 de case.

O nouă și puternică stațiune de radio pe unde scurte s'a ridicat anul trecut la Rio de Janeiro. Aceasta este cea mai mare și cea mai puternică stațiune pe unde scurte din America de Sud.

***

În fiecare minut din zi și din noapte locuitorii unui oraș introduc în plămâni lor prin respirație 900.000.000 de particulele microscopice de praf.

***

O piatră din colosala statuă a lui Ramses al II-lea, un faraon de demult al Egiptului, cântărește 1200 de tone, adică 1.200.000 kg.

***

Cât de meticulos este Unchiul Sam (poreclă dată Americii) s'a văzut de curând în legătură cu construirea unei vaci mecanice care trebuia să formeze un punct de atracție cu prilejul unei expoziții de agricultură. Organizatorii expoziției doreau să arate cum rumegă o vacă și nu știau cum să reproducă mișcarea aceasta a rumegării. Atunci ei s'au adresat specialiștilor, dar nimeni n'a știut să dea răspuns. A fost nevoie în cele din urmă să se trimească o delegație prin locurile unde pasc vacile pentru o zi sau mai multe ca să le observe obiceiurile. Experții au descoperit că aceeași vacă rumegă într'un fel dimineața și în alt fel seara — uneori dela dreapta spre stânga și alteori dela stânga spre dreapta.

***

Pentru apărarea aeriană pasivă, un inventator suedez, meloman fără îndoială, a pus la punct o sirenă de o dimensiune mică, al cărei sunet melodios este mai puternic decât al oricărei sirene inventate până acum.

***

Primul vapor cu aburi nu se datorește nici americanului Fulton (1807), nici

francezului Denis Papin (1690), nici lui Jouffroy d'Albans (1783): descoperirea punerii în mișcare a unei mașini cu ajutorul vaporilor urcă mai departe în trecut. Într'adevăr, la 15 Iunie, 1545, spaniolul Blasco de Garay puse în mișcare cu ajutorul vaporilor, în rada portului Barcelona, înaintea împăratului Carol Quintul, corabia de 200 de tone, *La Trinidad*. Pe lângă pânze el a mai adăugat un sistem de roți de lemn, puse în mișcare cu ajutorul aburilor obținuți prin fierberea apei într'un cazan așezat la mijlocul punții. Pentru a închide gura Inchizitorilor, Garay a turnat în cazan aghiasmă dela mănăstirea Montserrat. Cel puțin așa ne povestește *Koelnische Illustrierte Zeitung*.

***

Revista germană *Der Hund* povestește o experiență recentă făcută în armata sovietică. O parașută automată fu fixată de spatele unui câine special antrenat. Animalul fu instalat pe o platformă amenajată pe aripa unui avion. Antrenorul său a reușit să-l facă să sară în vid fără cea mai mică șovăire. Parașuta se deschise și câinele coborî ușurel spre pământ. Antrenorul său care sărise aproape în aceeași clipă făcu constatarea că animalul se comporta foarte natural în timpul coborîrii, și întorcea capul la el când îl chema pe nume. Poate o să vedem într'o zi secțiuni de câini în armata aerului!

***

Dacă ne luăm după spusele Oficiului Parcurilor naturale din Washington, cel mai bătrân arbore de pe fața pământului se găsește, firește, în Statele-Unite, în Parcul național Sequoia. Este un conifer cunoscut sub numele de „Generalul Sherman Sequoia”. El măsoară 81,61 m. în înălțime, iar diametrul său este de 26,84 m. la rădăcină. Naturaliștii americani îi evaluează vârsta la câteva mii de ani.

***

În Statele-Unite s'a constituit un comitet de patronaj pentru ridicarea unei statui a lui Hristos la Washington. Această statuie trebuie să fie o afirmație a voinei oficiale de a lupta contra comunismului.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4, Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 1/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.